

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เมื่อมนุษย์เกิดมา มีชีวิตอยู่บนโลก ธรรมชาติได้สร้างสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมที่สุดไว้ให้ เพื่อใช้ในการดำรงชีวิตมนุษย์ได้สวางหาประโภชน์จากธรรมชาติอย่างมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ซึ่งหากว่ามนุษย์บนโลกจะมีจำนวนเท่าเดิมหรืออย่างน้อยก็น้อยกว่าที่มีอยู่ในปัจจุบันแล้วเพียง ครึ่งเดียวการจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่จะไม่เป็นปัญหามากนัก แต่ที่เป็นอยู่ในวันนี้ก็คือ มนุษย์ได้เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วและมากจนต้องอยู่กันอย่างแออัดในที่ ๆ เหมาะสมต่อการ ดำรงชีวิตและต่าง ได้จัดการกับธรรมชาติโดยขาดความระนัดระวัง จนถึงวันนี้มนุษย์ในอาเจ เดือกดึงสิ่งแวดล้อมที่ดีกว่านี้ได้ เพราะความเริ่มกล้าหาทางเทคโนโลยียังคงก้าวไปอย่างไม่หยุด ยั่งกวนคุ้กันการเพิ่มขึ้นของมนุษย์โลก และนอกจากนี้ค่านิยมของสังคม ได้ปรับเปลี่ยนไปตามมนุษย์ ต้องแข่งขันกันในการดำรงอยู่จนกลายเป็นความฟุ่มเฟือยและเมื่อแต่ละคนแต่ละครอบครัวได้ สั่งสมค่านิยมเหล่านี้ให้กับตัวเองแล้วก็คือทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลงจนเห็นได้ชัด

ประเทศไทยไม่แตกต่าง ไปจากที่กล่าวมา ดังที่กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม (2545 : 23-55) ได้แสดงทัศนะว่า สภาพของความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมได้เพิ่มขึ้น อย่างรวดเร็วทั้งนี้ เพราะการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ประเทศไทยรุดไปข้างหน้า การพัฒนา โดยอาศัยทรัพยากรธรรมชาติเป็นพื้นฐาน โดยคำนึงถึงประโยชน์ที่จะได้รับด้านเดียวนั้นได้ทำ ให้สภาพแวดล้อมของชาติตกอยู่ในสภาพเสื่อมโทรมจนเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะเป็นปัญหาพื้นที่ป่า ไม่ซึ่งเหลืออยู่เพียง 25% ของพื้นที่ประเทศไทย การลดลงอย่างรวดเร็วของพื้นที่ป่าไม่นั้น ก็มาจาก การลักลอบตัดไม้ทำลายป่า ปัญหาที่คินซึ่งมีการใช้ที่ผิด ๆ อยู่เสมอ ปัจจุบันพื้นที่กว่าครึ่งหนึ่ง ของประเทศไทย ถูกใช้เพื่อการเกษตร โดยขาดการวางแผน ซึ่งทำให้ยากต่อการป้องกันและแก้ไข ความเสื่อมของคิน หรือการนำพื้นที่คินที่เหมาะสมต่อการเกษตร ไปใช้ประโยชน์ในการตั้ง ถิ่นฐานที่อยู่อาศัยของชุมชน น้ำทึ่งจากโรงงานอุตสาหกรรมจนทำให้แหล่งน้ำเสื่อมคุณภาพ ทำให้เกิดการขาดแคลนน้ำที่สะอาด ปัญหามลพิษของอากาศ ที่เกิดจากโรงงานอุตสาหกรรม yanพาหนะที่ทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นจนทำให้ปริมาณของสารพิษ เช่น

การบูรณะอนุรักษ์ซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ในโทรศัพท์ในโทรศัพท์ ตะกั่ว และผู้ผลิตของประปันอยู่ในอากาศมาก จนเป็นอันตรายต่อสุขภาพและทรัพย์สิน ปัญหาเดียวก็คือที่เกิดจากขานพาหนะและโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดอยู่ในชุมชนใหญ่ ๆ ที่มีประชากรอยู่หนาแน่น เช่น กรุงเทพมหานคร เป็นต้น ปัญหาขยะมูลฝอยที่เกิดจากการทิ้งแบบมักง่ายยังไก่ ก่อให้เกิดปัญหาขึ้นกับสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่น น้ำเน่าเสีย อากาศเป็นพิษ ปัญหาสารพิษซึ่งเกิดจากสารเคมีที่ใช้ปราบศัตรูพืชและสารพิษที่เป็นโลหะหนักจากโรงงานอุตสาหกรรม และรอยน้ำสารเคมีที่ใช้ในอาหาร ซึ่งบางชนิดใช้วานนานกว่าจะถ่ายตัว จากการสำรวจได้พบสารพิษตกค้างอยู่ในผักในดินที่เพาะปลูก ในแหล่งน้ำ สัตว์น้ำ ซึ่งได้มีการสะสมสารพิษในตัวเองเพิ่มมากขึ้นจนส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูงเกินความปลอดภัยต่อชีวิต

ความเสื่อมของสิ่งแวดล้อมได้ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนในวันนี้ จึงเป็นความจำเป็นที่ทุกคนจะต้องช่วยกันรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้อยู่ได้ต่อไป เพราะความเสื่อมของสิ่งแวดล้อมมีผลโดยตรงต่อชาติบ้านเมือง ประเทศจะไม่สามารถทำการพัฒนาสิ่งได้ดีอีก หากว่าไม่มีทรัพยากรเหลืออยู่อีก ดังนั้นรัฐจึงจะต้องดำเนินการจัดให้ทรัพยากรของธรรมชาติที่มีอยู่จำกัดนั้นเปรียบเสมือนเป็นต้นทุนของชาติเพราจะนั้นในการกำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจ จึงควรคำนึงในแรกที่ว่าเป็นการนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้จ่าย ซึ่งจะต้องจัดให้เหมาะสมกับต้นทุนเพื่อความอยู่รอดของชาติและเพื่อให้เกิดปัญหากับสภาพแวดล้อมให้น้อยที่สุด (กรณสั่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม. 2545 :23-55)

จากทัศนะข้างต้นจะเห็นว่าความเสื่อมของสิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาสำคัญที่หน่วยงานรัฐทุกหน่วยงาน โดยเฉพาะหน่วยงานท้องถิ่นต้องดำเนินการอย่างเร่งด่วนซึ่งสอดคล้องกับทัศนะของนิวัฒน์ สวัสดิ์แก้ว (2538 : 49) ที่กล่าวว่า การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้ลายเป็นภารกิจที่จะละเอียดหรือหลีกเลี่ยงไม่ได้ของหน่วยงานการปกครอง ท้องที่ หรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น และ สุนី มัลลิกามาลย์ (2542 : 12) ได้แสดงทัศนะเพิ่มเติมว่ารัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันคือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มีเจตนาرمย์ที่จะส่งเสริมให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น ทั้งนี้รวมไปถึงการจัดการบำรุงและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ในพื้นที่

จะเห็นได้ว่าหน่วยงานการปกครองท้องที่ถือเป็นหน่วยงานสำคัญหน่วยงานหนึ่งที่จะต้องให้ความสำคัญกับการคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีคุณภาพเนื่องจากการคุ้มครองทรัพยากรจะทำได้อย่างมีประสิทธิภาพหากสามารถให้ประชาชนในท้องถิ่น

มีจิตสำนึกระเข้ามามีส่วนร่วมในการคุ้มครองสุขภาพและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นของคนเองร่วมกับหน่วยงานของรัฐ

ตามพระราชบัญญัติสภาร่างแบบและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ได้ประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 111 ตอนที่ 53 ลงวันที่ 2 ธันวาคม 2537 และมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2538 มีผลทำให้สภาร่างแบบมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาแบบทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และกฎหมายบังคับให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ดังนี้ จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้งกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ส่งเสริมการวิจัย ศาสนา และวัฒนธรรม ส่งเสริมและพัฒนาสตรี เด็กเยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ คุ้มครองคุ้มครองและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม บำรุงรักษาศิลปจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมายโดยการจัดสรรงบประมาณหรืออนุญาตให้ตามความเหมาะสม นอกจากนี้องค์การบริหารส่วนตำบลอาจจัดทำกิจกรรมในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลอีก ก็อให้มีน้ำเพื่ออุปโภคบริโภคและการเกษตร ให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่าง โดยวิธีอื่น ให้มีและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ ให้มีและรักษาสถานที่ประชุม สถานที่พักผ่อนหย่อนใจและสวนสาธารณะ ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกรและกิจกรรมสหกรณ์ ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว บำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพของรายย่อย คุ้มครองคุ้มครองและบำรุงรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน หากประโภชณ์จากทรัพย์สินขององค์การบริหารส่วนตำบล ให้มีตลาดท่าเทียบเรือและท่าข้าม กิจการเกี่ยวกับการพาณิชย์ การท่องเที่ยวและการพัฒนาเมือง (อุคร ดันติสุนทร. 2546 : 38-39)

จากพระราชบัญญัติสภาร่างแบบและองค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าว ได้ให้อำนาจหน้าที่ในการพัฒนาแบบ ไว้หลักด้าน ซึ่งหนึ่งในการพัฒนาคือ การคุ้มครองคุ้มครองและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอิเล็กทรอนิกส์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ทั้ง 15 แห่งก็ เช่นกัน ได้มีบทบาทหน้าที่ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งระยะสั้นและระยะยาว โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบล โดยเฉพาะด้านการคุ้มครองคุ้มครองและบำรุงรักษาทรัพยากรป่าชุมชน แหล่งน้ำ ทรัพยากรดินและสภาพชุมชนดังต่อไปนี้ การจัดทำแผนพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล การ ama ตราการในการบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีการออกกฎหมายนี้ มีผู้รับผิดชอบ การอบรมบุคลากรในเรื่องจิตสำนึกรักษาความปลอดภัยน้ำที่สุด สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลต้องแสดงบทบาทในการควบคุมใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีการกำหนดและให้เกิดประโยชน์คุ้มค่ามากที่สุด สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลต้องแสดงบทบาทในการควบคุมใช้ประโยชน์เพื่อเกิดประโยชน์มากที่สุด การประชาสัมพันธ์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีการจัดทำเอกสารและการประชาสัมพันธ์ผ่านหอกระจายข่าวในหมู่บ้าน เพื่อให้ชุมชนรับทราบ การประเมินผลในการจัดทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีการรายงานผลการดำเนินงานเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นแม้ว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเขตอำเภอทางตอนใต้ จังหวัดกาฬสินธุ์ ได้มีการดำเนินการทั้ง 5 ลักษณะดังกล่าวแล้ว แต่ก็ยังพบว่าทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในเขตอำเภอทางตอนใต้มีปัญหาในด้านต่าง ๆ ซึ่งจากแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ-สุนัขศรีตอนบน พ.ศ. 2545-2549 โดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (2546 : ช-5) ได้สรุปปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในเขตอำเภอทางตอนใต้ ดังนี้แหล่งน้ำ คือ น้ำเพื่อการเกษตร เพื่อการอุปโภค-บริโภค ไม่เพียงพอ น้ำท่วมในฤดูฝน น้ำน้อยในฤดูแล้ง น้ำเสียจากการเลี้ยงสัตว์ ทรัพยากรดิน คือ ดินเสื่อมคุณภาพ ดินแห้งแล้ง ดินเค็ม ดินเป็นกรด ดินเป็นด่าง ดินขาดอินทรีย์วัตถุ ผิวดินถูกกัดเซาะ สารพิษตกค้างในดินผลิตพืชเฉพาะอย่าง ป่าชุมชน คือ ลักษณะดัง ไม่นำมาเผาถ่าน และทำเชื้อเพลิง ต่อไม่ได้ขนาดใหญ่เพื่อเผาบ้านแล้งเพื่อจับสัตว์บุกรุกป่าเพื่อตั้งรังชีพสภาพปัญหาชุมชน คือ ทางระบายน้ำในหมู่บ้านอุดตัน พื้นที่ทึ่งยะไม่เพียงพอ เลี้ยงสัตว์ได้ลุนบ้าน สร้างส้วมไม่ถูกสุขาภิบาล บ้านสร้างใหม่ปรับที่สูงเป็นปัญหาชุมชนขยายบ้านฟอยส์กันลินเหมือนถนนเป็นหลุมมีน้ำขัง

จากปัญหาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังกล่าวเป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการ วิจัยบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมากน้อยเพียงใด สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งแตกต่างกันคือ ฝ่ายบริหารและฝ่ายสภา มีบทบาทแตกต่างกันหรือไม่ รวมทั้งข้อคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อนำข้อคิดเห็นที่มีมาเป็นข้อสนับสนุนที่เป็นประโยชน์

แก่ผู้เกี่ยวข้องในการนำไปปรับปรุงบทบาทการทำงานด้านการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลให้มีความก้าวหน้ามากขึ้นและส่งผลดีต่อการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอทางตอน จังหวัดกาฬสินธุ์ในการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. เพื่อเปรียบเทียบบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลระหว่างฝ่ายบริหาร และฝ่ายสภาในการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
3. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในเขต อำเภอทางตอน จังหวัดกาฬสินธุ์
4. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขต อำเภอทางตอน จังหวัดกาฬสินธุ์ในการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สมมติฐานในการวิจัย

1. บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอทางตอน จังหวัดกาฬสินธุ์ ในการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับน้อย
2. สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งแตกต่างกันมีบทบาทในการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยบทบาทสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอทางตอน จังหวัด กาฬสินธุ์ ใน การจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขต ของการวิจัย ดังนี้

1. พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัย คือ องค์การบริหารส่วนตำบลในเขต อำเภอทางตอน จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 15 แห่ง คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบัวบาน องค์การบริหาร ส่วนตำบลยางตลาด องค์การบริหารส่วนตำบลหัวนาคำ องค์การบริหารส่วนตำบลคลองขาม องค์การบริหารส่วนตำบลคอนสมบูรณ์ องค์การบริหารส่วนตำบลนาเชือก องค์การบริหาร

ส่วนตำบลอื่นเม่า องค์การบริหารส่วนตำบลหัวจัว องค์การบริหารส่วนตำบลอิตื้อ องค์การบริหารส่วนตำบลเว่อ องค์การบริหารส่วนตำบลหนองอิเด่า องค์การบริหารส่วนตำบลหนองตอกเป็น องค์การบริหารส่วนตำบลโนนดี องค์การบริหารส่วนตำบลโนนสูง องค์การบริหารส่วนตำบลเข้าพระนอน

2. ประชากรและกู้มตัวอย่าง ได้แก่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภออยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ทั้งหมด 15 แห่ง จำนวนรวมทั้งสิ้น 382 คน แยกเป็น คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 45 คน และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลฝ่ายสภาก จำนวน 337 คน

3. ตัวแปร

3.1.ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ ตำแหน่งของสมาชิก องค์การบริหารส่วนตำบลแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

3.1.1 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลฝ่ายบริหาร

3.1.2 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลฝ่ายสภาก

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภออยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ในการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม แยกออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

3.2.1 การจัดการทรัพยากร笏ลงน้ำ

3.2.2 การจัดการทรัพยากรดิน

3.2.3 การจัดการทรัพยากรป่าชุมชน

3.2.4 การจัดการสภាពชุมชน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม นิยามคำศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยบทบาทสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภออยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ในการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย ดังนี้

1. บทบาท หมายถึง การกระทำตามหน้าที่ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ในเขตอำเภออยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ แยกเป็น 4 ด้าน คือ การจัดการทรัพยากร笏ลงน้ำ การจัดการทรัพยากรดิน การจัดการทรัพยากรป่าชุมชน การจัดการสภាពชุมชน ตามลักษณะการทำงาน ดังนี้

1.1 การจัดทำแผนพัฒนาทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การกำหนดลักษณะเนื้อหาสาระเป็นแนวในการจัดการดำเนินการมีการปรับปรุงพื้นที่ การมีส่วนร่วม จัดทำโครงการ ให้สอดคล้องกับสภาพจริงของชุมชน ในเขตอำเภอทางตอน จังหวัดกาฬสินธุ์

1.2 การรายงานการในการบำรุงรักษาทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง วิธีการที่มีการตัดสินใจที่จะปรับปรุงทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเกิดผลสำเร็จ มีการแต่งตั้งผู้รับผิดชอบ การแบ่งกลุ่มการฝึกอบรม การกำหนดขอบเขต จัดทำวัสดุอุปกรณ์ กำหนดระยะเวลาการแก้ไขปัญหาอุกภูระเบียบการประสานงาน การปลูกจิตสำนึก

1.3 การควบคุมใช้ประโยชน์จากทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การที่สามารถใช้ประโยชน์จากการบริหารส่วนตำบลกำกับดูแลให้เกิดประโยชน์ มีแผนผังการดำเนินงาน ความร่วมมือและการมีส่วนร่วม

1.4 การประชาสัมพันธ์ในการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การที่สามารถใช้ประโยชน์จากการบริหารส่วนตำบลมีการติดต่อประสานงานเพื่อปฏิบัติกรรม มีการจัดทำเอกสารแผ่นพับมีการประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนได้รับรู้ในการจัดการ ทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1.5 การประเมินผลในการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การที่สามารถใช้ประโยชน์จากการบริหารส่วนตำบลมีการแต่งตั้งคณะกรรมการ มีการติดตาม มีการควบคุมการปฏิบัติ ใช้แบบฟอร์ม ติดตาม การรายงานการปฏิบัติมีการสรุปผลการประเมิน การใช้เครื่องมือในการประเมินผล

2. องค์กรบริหารส่วนตำบล หมายถึง หน่วยงานบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ที่กระทรวงมหาดไทยประกาศจัดตั้งขึ้นตามมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติสถาบันตำบลและ องค์กรบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และฉบับปรับปรุง 2542 ที่อยู่ในเขตอำเภอทางตอน จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 15 แห่ง

3. สมาชิกองค์กรบริหารส่วนตำบล หมายถึง สมาชิกซึ่งได้รับการเลือกตั้งจาก รายบุคคลแต่ละหมู่บ้านของตำบลนั้น หมู่บ้านละ 2 คน ประกอบด้วยสมาชิกองค์กรบริหาร ส่วนตำบลฝ่ายบริหารและสมาชิกองค์กรบริหารส่วนตำบลฝ่ายสภา

4. สภาพปัญหาและการจัดการทรัพยากรัฐธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง สภาพปัญหาและการจัดการในด้านแหล่งน้ำ ป่าชุมชน ทรัพยากรดิน และสภาพชุมชน ในเขตอำเภอทางตอน จังหวัดกาฬสินธุ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบบทบาทสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเขตอำเภอယงตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ เพื่อนำข้อค้นพบไปวางแผนปรับปรุงการทำงานของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
2. ได้ทราบข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น
3. เพื่อเป็นสารสนเทศให้หน่วยงานของรัฐ ได้นำไปวางแผนแก้ไขปรับปรุงพัฒนาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้ตรงกับปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY